

Arnhem, 9 maart 2025

Lieve Dieuwertje,

Ik heb mijn werkkamer vol gezet met kamerplanten om mezelf van zuurstof te voorzien. Ik wendde groene vingers voor en duwde capsules voor gezonde bladeren in de aarde, met natuurlijke extracten. Nu stinkt mijn werkkamer naar knoflook.

Geen slecht moment, vond ik, voor een frisse wind en ik begon de hele bende uit te mesten.

Ik veegde laatjes met jaren verzamelde prullaria leeg; joeg pilaarheiligen van de wankelen boekzuilen; vond bloedrode rekeningafschriften uit de jaren negentig; brandstapels notitieblokjes met halve ideeën; kabels met vreemde verloopjes die vergeefs op nieuw nut lagen wachten; en vuisten vol flyers, knipsels en recensies met een kwart eeuw van mijn pogingen tot toneel.

Ik kwam de brochure tegen van *Hoogtezon*, een theaterbewerking van *de Toverberg* door een gerenommeerd gezelschap waarin ik, vers afgestudeerd, Hans Castorp speelde.

Een doorbraakrol. Droomde ik.

Voor het nagesprek kwam Dieuwertje Blok, ze was geïnteresseerd en aandachtig, gaf je het gevoel dat je de moeite waard was en zadelde onze technicus met een kalverliefde op.

In haar liefdevolle ogen zag ik mezelf een succesvol acteur. De recensenten hadden een andere blik.

‘Een mislukking’, las ik daags na de première in een landelijke krant. De criticus vond de voorstelling ‘een naargeestige ervaring.’

Dat kwam vooral door mij, las ik, want: ‘Acteur Willems laat elke nuance verloren gaan, doodt elke subtiliteit en biedt, als een als kind krijsende patiënt, geen sprankje schoonheid of ontroering.’

Veel later, tijdens een diner, zat ik naast betreffende recensent. Hij vroeg of hij me ergens van kende. “U heeft me jaren geleden volledig de grond ingeschreven”. Daar wist hij niks meer van, en hij draaide zich om.

Toch moet ik toegeven dat hij gelijk had, acteur Willems was meer geblaat dan wol, maar het is fijn om in mijn werkkamer die naar knoflook stinkt naast snijdende herinneringen aan mijn gefnuikte ambities ook iets zachts te hebben om aan terug te denken:

De bemoedigende blik van Dieuwertje Blok.